

နယ်နိမိတ်
(ငမိုးရိပ်)

ဓမ္မာနိဝဇ္ဇာဓမ္မာနိဝဇ္ဇာ

အပိုင်း(၁)

ညို့ပြာလွင်နေသော ကောင်ကင်မှ တိမ်မည်းများ အုပ်မှိုင်းလာကာ မိုးကြီး သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလာ၏။ ကန့်ပလူရွာလေးဟာ လူလတ်တန်းစားတွေ အများ စုနေသော ရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ မိုးရွာတာနဲ့ ရွာအနောက်ဘက်က ချောင်းလေးသည် ရေများ လာကာ ရွာလည်လမ်း အထိ ရေလျှံလာကာ အိမ်အောက်တွေ ထိရေတွေ ရောက်လာကြ၏။ ရေနဲ့ အတူ ပိုးကောင်များ မြွေများ ပါလာတတ်သလို ရွာသင်္ချိုင်းမှ လူလက်အရိုးများ ခြေထောက်ရိုးများ ဦးခေါင်းခွံများ မျှော့ပါ လာကြတယ်။ လူကြီးလူငယ် များ ဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖြစ်လေ့ရှိသော ချောင်းရေလျှံခြင်းကို သိရှိသည့် အလျောက် စားနပ်ရိက္ခာများ ကြိုတင် စုဆောင်း ထားကြလေသည် ။

ရွာရဲ့ အနောက် အတော်ကလေး လှန်းသော တောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင် တဲအိမ်လေး တစ်လုံးရှိ၏။ တဲအိမ်၌ သားဖသုံးယောက် နေကြကာ လယ်ကွင်းများက စပါးများကို စောင့်ရှောက် နေကြလေသည် ။ လယ်ကွင်းများ တွင် မူ စာများ ကျီးများ နဲ့ ကျေးများကို ခြောက်လှန့်ဖို့ အတွက် စာခြောက်ရုပ်များ စိုက်ထူ ထားလေသည် ။

"အဖေရေ ရေတွေတော့ လယ်ကွင်းထဲမှာ ဖွေးနေတာပဲ ဒီနှစ် မိုးကောင်းချက် ကတော့ ပြောမပြ တတ်အောင်ပါပဲ အဖေရာ"

"အေးကွ မိုးကောင်းလို့ လည်း စပါးပင်တွေကို ရေသွင်းစရာ မလိုဘဲ ဒီတိုင်းပဲ အေးဆေး နေနိုင်တာပေါ့"

"ကိုကြီး မင်းမြတ် မနက်ကြရင် ငါတို့ လယ်ထဲဆင်းပြီး ငါးနှိုက်ကြမယ်"

"အေး သူရ ဒီနှစ် ရေနဲ့ ငါးတော့ နေတိုင်း စားရတော့မှာ ပဲ ငါညီရာ"

"အေး မင်းတို့ စားဖို့ ပဲ လုပ်မနေနဲ့ ငွေရအောင် ရွာထဲဆင်းပြီး ရောင်းကြ။ မင်းတို့ ဝတ်ချင်တာ စားချင်တာနဲ့ ဆန်ဆီဆား အကုန် ဝယ်ထားရမယ်။ မိုးက တစ်ပတ်လောက်ထိ ရွာမယ်ထင်တယ်"

မိုးရွာတိုင်း တစ်ပတ်ထိ အမြဲရွာတယ် ရွာသူရွာသားတွေက တစ်ပတ်စာ အတွက် လုံလောက်အောင် စားနပ်ရိက္ခာများ စုဆောင်း ထားကြတယ်။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ခြေတန်ရှည် အိမ်များ ဖြစ်တဲ့ အတွက် မိုးလများမှာ ကလေးများကို လုံခြုံစိတ်ချစွာ အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ နေစေတယ်။ ရွာပြင်က မင်းမြတ်နဲ့ သူရတို့ ညီအစ်ကို လှေလေးနဲ့ ငါးတို့ သီးနှံတို့ လာရောင်းရင် ဝယ်ကြတယ်။ မိုးရာသီမှာ မင်းမြတ်တို့ ညီအစ်ကို ငွေရှာရတာ လွယ်ကူကာ ငွေပို ငွေလျှံများကို စုဆောင်း ထားကြတယ်။

မနက်တိုင်း ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နေ့စဉ် ဆွမ်းအုပ် ပို့ကြတဲ့ အတွက် ဘုန်းကြီး ဦးသောဘိတနဲ့ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ကြတယ်။ ငါးရှာတဲ့ အတွက် အကုသိုလ် များ တာတွေကို ဆွမ်းပို့ တရားနာကာ ကုသိုလ်ရှာတဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို တစ်ရွာလုံးက ချစ်ကြတယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က လိမ္မာရေးခြား ရှိသလို စကားပြော ကောင်းတဲ့ အတွက် ကလေးရော ခွေးပါ ချစ်ကြတယ်။

"အစ်ကို ငါတို့ လယ်ထဲ ဆင်းကြမယ် လာကွာ မှီ န်းယူခဲ့ ညီလေး ပလှိုင်းယူခဲ့မယ်။ သွားကြစို့ နေမြင့်တော့မယ်"

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် မိုးလင်းတာနဲ့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ပစ္စည်းလေးတွေ ကိုင်ဆောင်ပြီး လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းလာကာ ငါးများကို စတင် လိုက်ရှာ ပါတော့တယ်။

"ဟာ ကိုကြီး ဟိုမှာ ငါးကြင်းကြီး အတော်ကြီးတယ် ကျုပ်တို့ တော့ပွတာပဲ ဒီငါးကြီး ရအောင် ဖမ်းရမယ်"

"အေးကွ ကြည့်ထား ညီလေး ကိုကြီး မှီ န်နဲ့ ထိုးလိုက်မယ် "ကဲကွာရော"စွပ်"

"ဟာ ကိုကြီး ငါးကြီးရပြီ ပေးပေး ကျုပ်ကိုပေး ငါးကို ပလှိုင်းထဲထည့်ပြီး ကျုပ် လွယ်ခဲ့မယ်"

ဒီလိုနဲ့ ငါးတွေ အတော်များများ ရနေတယ်။ ငါးရုံ၊ ငါးရှည် ငါးခု အတော်များများ ရနေပြီ။ ညီဖြစ်သူခမျာ ငါးတွေကို မနိုင်မနင်းနဲ့ သယ်နေရတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေ့လယ်တောင် ရောက်နေပြီ။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်တာတောင် ငါးရှာကောင်းနေတဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် စပါးခင်း အလယ်က စာခြောက်ရုပ်နားကို ရောက်လာကြတယ်။

စာခြောက်ရုပ်ရဲ့ အောက်ခြေမှာ တော့ လူလက်များ လူခေါင်းခွံများနဲ့ သေတ္တာလေး တစ်လုံး ကပ်လို့ နေတယ် သေတ္တာလေးထဲက မည်းမည်း အငွေ့တွေကြောင့် စာခြောက်ရုပ် အောက်ခြေက ရေတွေဟာ နက်မှောင်နေတယ်၊ အငွေ့တွေလည်း ပျံကာ မည်းမည်း အငွေ့တွေဟာ လူခေါင်းခွံထဲ ကိုရော လက်တွေကိုပါ ရစ်ပတ်ကာ အပေါ်တက် လာပြီး စာခြောက်ရုပ်ထဲ ဝင်နေတာကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တအံတသြကြည့်နေကြတယ်။

"ကိုကြီး ဘာအငွေ့တွေလဲ စာခြောက်ရုပ်ထဲ ဝင်နေတာ"

"ငါလည်း မသိဘူး ညီလေး လာကွာ ကြည့်မနေနဲ့ ငါတို့ ပြန်ကြစို့"

ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တဲဆီ ပြန်လာကြတယ်။ ပြန်လာတဲ့ လမ်းမှာ လည်း စာခြောက်ရုပ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ အငွေ့တွေက ဘာတွေလဲ စဉ်းစားရင် တဲပေါ်တက်လာကြတယ်။

"အဖေ သားတို့ ဒီနေ့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ"

"ဘာလဲကွ ပြောပါဦး ငါတွေ အများကြီး ရခဲ့တာလား"

"ငါးက အများကြီး ရတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက ငါး မဟုတ်ဘူး ဗျ စာခြောက်ရုပ်"

"ဟုတ်တယ် အဖေ သားတို့ တွေ့ခဲ့တာ အတော်လေး ထူးဆန်းနေလို့ "

"ဟ စာခြောက်ရုပ် ပါဆို စာခြောက်ဖို့ ပေါ့ကွ ဘာများ ထူးဆန်းလို့ လဲ"

"ဟာ အဖေကလည်း ဇွတ်ပြောနေတာ သားတို့ ပြောတာ နားထောင် ပါဦးဗျ"

ညီဖြစ်သူက အဖေဖြစ်သူကို ပြောလိုက်တော့ အဖေဖြစ်သူ ကလည်း သားနှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်ကာ သူ့သားတွေ ဘာများ ထူးဆန်းတာ တွေ့လာလဲ။ စိတ်ဝင်စား သွားကာ သူ့သားတွေရဲ့ အမူအရာတွေကို အကဲခတ် လိုက်တယ်။

"သေချာ ပြောစမ်းကွာ မင်းတို့ ကြည့်ရတာ အတော်လေး ထူးဆန်းတာ တွေ့လာတယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်ဗျ လယ်ကွင်းထဲက စာခြောက်ရုပ် အောက်ခြေမှာ လူလ

က်အရိုး ဦးခေါင်းခွံနဲ့ သေတ္တာလေး တစ်လုံး ရှိနေတယ်။ အဲသေတ္တာထဲ ကနေ အမည်းရောင် အငွေ့တွေ ထွက်နေတယ်ဗျ။ အငွေ့တွေက ဦးခေါင်းခွံကနေမှ တစ်ဆင့် စာခြောက်ရုပ်ထဲကို ဝင်ရောက် ကုန်တယ် ဗျ"

"နေပါဦးကွ မင်းက သေတ္တာကို ကောက်ယူ မကြည့်ဘူးလား ဘာ တွေရှိလဲ သိရအောင်"

"ဟာ အဖေကလည်း အဖေသားငယ်က ပြန်ရအောင် ဆိုတာနဲ့ တန်း ပြန်လာကြတာ"

"လာကွာ သွားကြည့်ရအောင်"

ဦးထွန်းဖေဟာ သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းလာ ကြတယ်။ သားဖြစ်သူ နှစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ စာခြောက်ရုပ် ရှိရာကို မြန် မြန်လေး သွားနေကြတယ်။

သေတ္တာထဲက အမည်းရောင် အငွေ့တွေကလည်း စာခြောက်ရုပ် ထဲ ကို အကုန် ဝင်သွားပြီး ဘာအငွေ့မှ မမြင်ရပဲ သေတ္တာလေး တစ်လုံးနဲ့ လူရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေသာ တွေ့ရတယ်။ အနားကပ်ကာ သေချာ စူးစမ်းကြည့်တော့ သေတ္တာဟာ ကျွန်းသေတ္တာလေး တစ်ခုဖြစ်ပြီး အင်း ကွက်လိုလို စမလိုလို ဆေးရောင်တွေနဲ့ သေသပ်လှပစွာ စီခြယ်ထားပြီး ရွှေရောင် သော့ခလောက် သေးသေးလေးနဲ့ ခတ်ထားပေမဲ့ ဘေးထောင့် လေးက ကျိုးပဲ့နေတယ်။

ဦးထွန်းဖေလည်း ကောက်ယူကာ တဲဆီကို သားဖ သုံးယောက်သား ပြန်လာကြတယ်။ ဘာအတွက် သုံးတဲ့ သေတ္တာလေးမှန်း မသိပေမဲ့ လော ကီပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ တော့ သိလိုက်တယ်။ သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုခုကို ပိတ်လှောင်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ မကောင်းတဲ့ အရာတစ်ခုခု

ဖြစ်နိုင်ပြီး အစွမ်းကြီးလို့ ခုလို့ ပိတ်လှောင်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။

တဲဆီလာတဲ့ လမ်းမှာ အတွေးပေါင်း များစွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြတဲ့ အတွက်လည်း စိတ်ဝင်စား နေသလို သေတ္တာထဲမှာ ဘာရှိမလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိချင်နေတယ်။ တဲကိုရောက်တော့ အတွင်း မဝင်ကြပဲ အပြင်မှာ ထိုင်ကာ ယူလာတဲ့ သေတ္တာလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတယ်။

"အဖေ ဘာသေတ္တာလေးလဲ ဖွင့်ကြည့် ရအောင်ဗျာ"

"ငါလည်း သိချင်နေတာကွ။ ဒါပေမဲ့ အဆိပ်တို့ ပါနေရင် ဒါမှမဟုတ် မကောင်းတာ တစ်ခုခု ပါနေရင် ငါတို့ ဒုက္ခ ရောက်ကုန်မှာ "

"ဒါဆို မဖွင့်ကြည့်ပဲ ထားမှာ လား"

"မဟုတ်သေးဘူးကွ အန္တရယ် မဖြစ်အောင် သေချာ ဂရုစိုက် ဖွင့်ကြမယ်။ သား မင်းမြတ် ဟိုမှာ တွေ့လား။ တဲဘေးမှာ ထိုးထားတဲ့ ဓား သွား ယူပေးကွာ"

"ဟုတ်အဖေ ကဲရပြီ ရော့ အဖေ "

ဦးထွန်းဖေလည်း ဓားကိုယူကာ ရွှေရောင် သော့ခလောက်ကို ဓားနှောက်နဲ့ ထုချေ ဖျက်ဆီးလိုက်တယ် "ဒုန်း" ချမ်း"

"ဟာအဖေ ဘာမှ လည်း မရှိတော့ဘူးဗျ အခွံကြီးပဲ ကျန်နေတာဗျ"

"ကဲ သား သူရ သေတ္တာကို တဲအပေါ်ထပ်က စဉ်လေးပေါ် တင်ထားလိုက်ကွာ"

သူရလည်း တဲပေါ်တက်သွားကာ သေတ္တာလေးကို ထားပြီး ပြန်ဆင်းလာတယ်။ ဦးထွန်းဖေ ကတော့ ဟင်းရွက် ခူးထွက်သွားပြီ။ သူရလည်း

အစ်ကိုဖြစ်သူ မင်းမြတ်ကို ရွာထဲဆင်းပြီး ငါးတွေ သွားရောင်းကြဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

"ကိုကြီး ငါတို့ ငါးတွေ သွားရောင်းကြဖို့။ ညနေတောင် စောင်းနေပြီ မိုးချုပ် နေလိမ့်မယ် သွားကြဖို့"

မင်းမြတ်နဲ့ သူရတို့ ညီအစ်ကိုလည်း ငါးများကို ယူကာ ရွာဘက်ကို ထွက်လာကြတယ်။ ခြေမျက်စိမျှ မြုပ်သော ရေတွေထဲမှာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကြတယ်။ မြွေများ ကင်းများကို ရှောင်ကွင်းကာ စကား လေး ပြောရင်း ထွက်လာခဲ့တာ ရွာနဲ့ တောင် နီနေပြီ။ ရွာထဲကို စဝင် တာနဲ့ ရေက နူးထိအောင် ရောက်နေတော့ ပုဆိုးကို ကတောင်းကျိုက် ပြီး တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်နဲ့ ငါးများ ရောင်းချနေ၏။

ညနေ နေဝင်တဲ့ အချိန်သို့ ရောက်မှ ငါးတွေ ကုန်သွားတယ်။ ငါးရောင်းရတဲ့ ငွေနဲ့ ဆန်ဆီ ဟင်းချက်စရာ လေးများ ဝယ်ခြမ်းကာ တဲဆီ ပြန် လာကြတယ်။ စားချင်တဲ့ မုန့်လေးတွေ ကိုယ်စီဝယ်ကာ လမ်းသွားရင်း စားလိုက် စကားပြောလိုက်နဲ့ အေးဆေးစွာ လျှောက်လာကြတယ်။

သွားလာနေကျ လမ်းဖြစ်တော့ မှောင်နေတာတောင် မကြောက် တတ်တဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ရွာမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက အတော်လေး ချီးကျူးနေတယ်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဟာ ဟင်းချက်စရာနဲ့ ဆန်ဆီ များကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်းကာ လျှောက်လာလိုက်တာ လယ်ကွင်းတွေ နားတောင် ရောက်လာကြတယ်။